

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Ry.

Cím:

Bevágjunk-e ötre? és egyéb súlyos törvények és problémák a bakkasztal körül

Forrás:

Az Újság

3m

(Hely)

1924. 11. 30.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old)

Osztályozás

Tárgy

795.4

Hely

Idő

"1924"

Személy

Bevágjunk-e ötre? és egyéb súlyos törvények és problémák a bakkasztal mellől.

Itt el van mondva az is, miért nem volt szabad Rothschild Nathan Mayer báró fiának kártyáznia.

A lex kanyar. lex ponem, lex Frimm és lex: man kauft sich nicht auf neune aus.

A játékos természetrajza. -- Akik veszteségből élnek -- és jól élnek. -- A nagy szolidaritás.

Ezelőtt talán több mint száz esztendővel az akkor még egész fiatal Lionel Rothschild báró a kora délelőtti órákban felkereste jól kiválasztott papáját, Rothschild Nathan Mayer bárót, a londoni ház főnökét, az Old Bond Street 15. alatti irodájában.

— Édes fiam — kérdezte meglepetten az öreg bankár —, minek köszönhetem e szokatlan, mondhatnám hajnali órákban e megtisztelő látogatást?

— Semmi — felelte a fiatalember —, arról

van szó, hogy az este kártyáztam és néhány ezer guineával adós maradtam. Azt légy szíves erre és erre a címre elküldeni.

— Hogyne fiam — szolt az öreg —, rögtön intézkedem!

Csengetett, bejött valamelyik titkárja, annak rövid utasítást adott és néhány perccel utóbb Lionel báró kártyaadóssága már ki is volt fizetve.

— Köszönöm apám — mondotta a fiatal báró és menni készült. De az édesapja néhány percre visszatartotta.

— Nézd csak fiam, mivel éppen alkalom kínálkozik rá, szeretnék neked egyet és mást mondani.

— Tessék parancsolni!

— Nézd csak fiam, mint láthatod, rögtön kifizettem kártyavesztésedet és ígérem neked, hogy a jövőben is mindig a legnagyobb készséggel állok ezirányban is rendelkezésedre. Mégis jobb szeretném, ha például elmennél oroszlánnyadásra Észak-Afrikába, vagy ha nem akarsz olyan messzire utazni, adjál ragyogó estélyeket itt London-

ban, vagy cégünk palotájában, Párisban, Bécsben, Frankfurtban, Nápolyban, ahol tetszik. Ha jobban szereted, vásárolj egy szép fehér yachtot és invitáld meg a legünnepeltebb művésznőket és erigy velük egy kis földkörüli utazásra, vagy létesíts versenyistállót és próbáld megnyerni lovaddal a longchamps Grand Prix-t, az epsomi Derbyt, a liverpooli nagy akadályt és hegyibe Chantillyban a Jockey Club díját, vagy ha gondold...

A fiatal Lionel báró, aki már szeretett volna lefeküdni, mert most jött el fáradtan a Dewonshire Klubból, ahol egész éjjel kártyázott, felbeszakította édesapja kedélyes előadását.

— Szóval, papa...

— Szóval, fiam csak arra akarlak kérni, hogy ha nem okvetlenül muszáj, hát ne kártyázzál.

— És miért ne kártyázzak?

— Azért fiam, mert még az öreg Rothschild sem elég gazdag ahhoz, hogy a fia kártyázzon. A családnak egyébként is vannak tradíciói. Ilyenek: Fiaúgon a Rothschildok nem keresztek ki, hanem lehetőleg keresztény leányt vesznek el feleségül, a leányág minden hajtását a Rothschildok keresztényhez adják feleségül és a leányok persze ki is keresztelkedhetnek. Fel kell frissíteni a vért. De senki a Rothschild-családban, se fiam, se leányágon nem kártyázik és sohasem kártyázott. Te volnál az első és nagy örömet szerezne vele, ha te is abbahagynád.

Rothschild Lionel báró abba is hagyta. Bele is halt aránylag nagyon fiatalon. Viszont a fiát, a Nathaniel bárót, 1885-ben peerré nevezték ki.

E majdnem előszöke után azt kérdezhették, milyen címen kártyázzunk mi, amikor ezt a luxust a legöregebb Rothschild báró sem engedhette meg a fiának? Nyomban kész a felelet: annak volt mit reszkiroznia, de mi többien, néhány millió, mit köcköztattunk?

A háború és forradalmak után tudniillik ugy alakult a helyzet, hogy mindenkinek van pénze és senkinek sincs. Mindenki milliomos, hiszen a

rongyos tülökabátja kétféle! És: grater le russe vous trouvez le coaque — tessék megkaparni egy kicsit ezeket a milliomosokat: nincs annyi pénzük, hogy megvacsorázzanak. Ez a megfordított békevilág. Akinek akadt negyvenezer forintja, az milliomos volt. Ma, akinek milliói vannak, nincs negyvenezer koronája. De ezzel a negyven-ezerrel, vagy még kevessebbel, miután a törzse egész rossz üzletnek bizonyult, elmegy kártyázni. Kávéházba, klubba, alkalmi egyesülésbe, teljesen mindegy. Kártyázni kell, hogy megéljen. Ad 1. Valami pénze a kártyásnak mindig van. Ad 2. Kölcsönt is kap, mert a kártyásnak a nagy szolidaritás következtében hitele van. Ad 3. Mégis jobban él: megél. Ad 4. Nem kell spórolnia. Ad 5. Mert azt mondja magában:

— En felteszek egy coupra huszonöt-, sőt ötvenezer koronát is, majd bolond leszek megvonni magamtól egy főzeleket feltéttel, vagy egy Ostsee-heringet. Ruhát is csináltat abban a reményben, hogy lesz egy passza, mire az öltöny elkészül és csakugyan lett. Ha rossz idő van, még konfliktusba is ül, az is mindössze egy kis tét

a baccarat-asztalon! Aztán meg különben sem kapált érte!

Nem mondom, hogy ez erkölcsnek valami grandiózus, vagy példaadó, de megélhetési szempontból mindenesetre egy expediens, ami számolásuknál beválik. Akik évek óta figyelik a baccarat mellett csatákat, arra a megállapításra jutottak, hogy a bankárok, a nagyjátékosok, a komolypénzü emberek mind elkészülnek. A kis pointeur azonban bírja. Még egész fiatal urak voltak, amikor elkezdtek, ma térdig erő szakálluk van és ugyanazon a helyen ülnek a bacc-asztalnál, amelynél már husz év előtt helyet foglaltak. A hegyibe mindig megélték.

Igaz, ezek művészel a baccaratnak és tudományuk évtizedek tapasztalásán és megfigyelésén épült. Mindenekelőtt nem kapzsik. Megélszenek, ha kinyerik a napi rezsit, a koszt-kvartély-mosást és nincsenek afféle ambícióik, hogy felborítsák a világot. Elvonulnak a létminimummal és nem ülnek órák hosszat, éjjel-nappal a bacc-asztalnál. Nekik elég három jó coup, amelyeket tíz eset közül kilencszer el is találunk. Mert tudnak játszani és a játéku — mint ők komolyan mondják és gondolják — törvényeken alapszik.

— A kártyának lelke van, a játéknak törvénye! — ez az ő filozófiájuk.

Eszerint játszanak. Óvakodnak a szerencsés bankártól és kiparirozzák azt, aki formában van, viszont a veséjét veszik ki, ha fordulat áll be és pechbe gurul. Azonkívül csak bizonyos törvényeket — mint ők nevezik, lexekeket — játszanak meg és rendszerint helyesen vágnak vagy állanak meg ötre.

— Külföldi játékosok! — mondják ezekre, ami azt jelenti, hogy külföldön tanulták meg a baccarat-játék minden csínyját-bínját.

Mert egész csomó törvénye, népszerűbben: lexe van a baccaratnak, melyek között a legismertebb a Lex Spatz, amely feltalálója után van elnevezve. Eszerint ha a pointeurnak kis slágere, helyesebben nyolca van és a bankárnak nagy slágere, vagyis kilence és ezáltal a coupt megnyerte, biztos, hogy a következőt elveszti. És ha nem, legfeljebb tévedett. Aztán van a Lex jóbarát. Ha ugyanis a bankárnak egy jóbarátja veszi a lapot, biztos, hogy nyer, annak dacára, hogy titokban a bankárnak drukkolt.

Lex pónem. Ez bizonyos arcokat jelent. Egy csomó embernek olyan furcsa, különös, szakállas, csunya, ellenszenves, rettenetes, sőt elviselhetetlen fiziognómiája van, hogy egy coupt muszáj nyernie. Rendszerint meg is nyeri.

Lex Frimm. Ezt a törvényt a buta emberekre csinálták. Akik olyan ostobák, hogy egyet legalább kell ütniök. Itt van ezzel kapcsolatban azután a felfokozott Lex Frimm, ez a régi, békebeli hülyék biztos coupja. Aztán a Lex Kanyar. A bacc-asztal tudvaleg tizenkét ülő játékosra van berendezve. Hatan ülnek a bankártól és a croupiertől jobbra, hatan balra. Tegyük fel, hogy a bankár a baloldalt végigjártotta, vagyis a bal-

oldalon minden egyes kiosztást megnyert, és most a lapot a másik oldalon ülő első pointeurnek adja. Annak, aki a kanyarulatban ül, nyernie illik. És rendszerint nyer is. Ez a lex kanyar.

Biztos nyerőnek veszik a Lex utolsó pénzt, amit Lex Predealnak is neveznek. Aki az utolsó garasát teszi fel, miután a többi pénzt már elveszítette, az biztosan nyer. Sőt rendszerint passza van, vagyis többször nyer egymásután. Néha ötször is, hatszor is. Ilyenkor hallatszik ez a felkiáltás:

— Nem tudott ez a passz jönni, amíg pénzem volt?

Aztán van a Lex man kaufte sich nicht auf seine aus. Ha a bankár a pointeurrel szemben kilence veszi ki magát, világosabban szólva vesz negyre egy ötöst, vagy háromra egy hatost, egyre egy nyolcast, vagy akár két figurára egy kilencet és ezáltal a kiosztást megnyeri, játékosbóna szerint el kell vesztenie a következőt. Ugyanez az eset áll elő praxis szerint ha a bankár egyre nyer.

További kipróbált törvény, hogy minden passz en carte-al kezdődik és en carte-al végződik. Ez az, amit csemetésnek neveznek. Van azután Lex vágó: aki a paklit sorshuzás útján vágta, rendszerint megnyeri az első coupját és megnyeri a másodikát is. Lex keverő. Keverő az a játékos, aki azt hiszi, hogy ha ő utána keverte a croupiernek a kártyákat, biztos, hogy a pointeurok, így hát ő is nyerni fog. Rendszerint az ellenkezője válik be. Ilyenkor azután nincs mi nek örülnie a keverőnek. Valahányszor a bankár nyer, a többi játékos felsikít:

— Ki vágta?

Mikor aztán kórusban megkapják a választ rá, az illetőt valósággal gyilkolják:

— Paklit vágni hívásra házhöz jövök — hallatszik az egyik oldalról, a másikról nyomban ez az őszinte kifakadás:

— Ökör!

Még csak védekezni sem lehet ez inszultusok ellen és a bűnét a szerencsétlen keverő csak úgy expialhatja, ha a pakli a pointeur számára megfordul. Akkor azután a vágó száll nyeregbe.

— Ki vágta? — kérdezi most büszkén önmagára célozva minden coup után, amíg a croupier meg nem szólal:

— Csendet kérünk uraim, még meg is változhatik!

A legtöbbször tényleg meg is változik, mert majd minden paklinak az a természetrajza, hogy egyik részében jó a pointeuroknak, másik részében jó a bankárnak. Attól függ. Jónak ígérkezik a pakli a játékosok számára, ha a bankár első coupját nyolcas slágerrel megnyerte, rossz-nak, ha például kíváncsi slágerrel nyert, — tegyük fel a pointeurnak akit a rövidség kedvéért pontnak neveznek, van hatja és a bankár az ő kettesére ötöst vagy hármásra hatost vesz és nyer.

Még egy egész temérdek lexe van a baccarat játéknak, melyeknek felsorolása el sem fér egy cikk keretében. Közülök nem a legérdekesebb

az sem, hogy a veszítő bankárnak megfordul, ha tőkéje elfogyásával kölcsönpénzzel adja tovább a bankot és az is furcsa, hogy olyan esetekben, amikor a pointeurnak is zérója van a három kártyájában és a bankárnak is, a coup tehát en carte, a legközelebbi a bankár nyer meg, aminthogy kettes en carte után is hiteles feljegyzések szerint a bankár nyer.

De mindezeknél a lexeknél súlyosabb probléma az, hogy mit csináljunk ötre, bevágjunk, vagy megálljunk. E kérdésben a baccarat-játékosok két csoportra oszlanak, az egyik, amely fanatikusan hirdeti, hogy ötre meg kell állni, mert az igen nagy point, a másik, amely megesküszik rá, hogy feltétlenül be kell vágni, már csak azért is, mert lehet, hogy a bankárnak hatja van és akkor kézből nyer, ami rettenetes és főként szivbajos játékosokra van lesújtó hatással. Vannak azután kombinatív játékosok, akik érzés és tendencia szerint hol bevágunk, hol megállunk ötre.

— A pont számára jó pakliba be kell vágni ötre, a pont számára rossz pakliban meg kell állni! — mégis ez a legáltalánosabb jelszó.

Vannak olyanok, akik csak két spitzre, kettesre és hármásra vágnak be ötnél, viszont mások, akik ugyanerre a két spitzre megállnak. Akik passzban azt mondják: be kell vágni ötre és akik ugyanezen határozottsággal arra esküsznek, hogy passzban meg kell állni, akármilyen összetételű ötre. Évszázadok óta folyik a véres háborúság e súlyos probléma körül, de megnyugtató megoldás nincs. Az igazság az, hogy annál a paklinál, amelyik a banknak kedves és kellemes, csinálhat a pont

amit akar, biztos, hogy rosszul csinálja és ugyanez az eset a fordítottja is. Nincs biztos dolog a baccaratnál, nincs biztos törvény, lex, probléma nincs helyes megoldás rá, hogy mikor kell megállni, mikor kell bevágni ötre, nem biztos egyetlen egy coup se a bankárnak se a pointeurnek. Azaz van egy lex, amely halálosan bizonyos a baccaratnál. Ez a lex: Hodie mihi cras tibi. Ami szabadon átültetve magyarra annyit jelent, hogy ma én készültem el a bakknál, holnap te készülj el.

Valóban csak idő kérdése az egész.

RY.

